Írta: Csibe
2011. március 30. szerda, 16:31 -

A hosszú hétvégére tervezett büntetŒ túra megmozgatott minden aktívan mıködŒ tagot (az igazoltan távolmaradók párás szemmel küldték a szép idŒt utánnunk). Két turnusban támadtuk Szögligetet, az elsŒ kocsi pénteken (Macsóval Ryan, Frenky, Csibe) a második szombaton (Pityke a melós batárjával Vali, Zé, Hepe).

A pénteki oftó szokás szerint a Ryantól indult, ahol bevártuk Jozint, a GPS-t, utazós zenét kerestünk, majd Macsó csomagtartójában logisztikáztunk egy negyed órácskát, mire minden zsák és közös cucc befért (közben néhány fordulónyi szemét is eltávozott az örök vadászmezŒkre). Minimális cigiszünettel, egy Tescos rohammal és egy útszéli majdnemhányással tarkítottuk utunkat. Ez utóbbinál Macsó saját bevallása szerint csak a gonosz távozott belŒle. A ház brutyó hideg volt, és igen nagy a mocsok. A fürdŒben egy csŒtörés romjai, a konyhában egy régi vacsora szomorú maradványai, az udvaron a immel-ámmal felaprított fa összefagyott szobrai. A kötelezŒ kocsmai tiszteletkör után korainak mondható lefekvés. Sajnos a szerény tıznek nem sikerült eloszlatnia a levegŒben azonnal megfagyó leheletünket, ezért én személy szerint az életemért küzdöttem éjszaka, kicsin múlott, de nyertem.

Szombaton egy helyre kis tızzel kedveskedtem az ébredŒknek, és hogy egyedi legyen, az elsŒ próbálkozásból születŒ orgiási nagy füstöt is rittyentettem mellé, nehogymá ne. A Ryanra törŒ álomkor miatt nehézkesen indult a reggel, aztán hosszas, nagyon hosszas reggelizés és szöszölés vette kezdetét. És kávézás. És begelés. És még egy reggeli :)) Addig én kemény kézimunkával megmókoltam a gatyám behúzóját és többször átrendeztem a zsákom. Olyan 11 körül indult a túra, kocsival át Bódvaszilasra, majd gyalog fel a kaptatón. Bjútifúlszép idŒnk volt, de a hegyen még helyenként ropogott a jég a talajon, néhol pedig csúszós sár búit meg sunyin a levélréteg alatt. A Moszkitós-zsombolyig több liter vizet kiizzadtunk (kivéve a vasember Macsót), majd tanyát vertünk a Tektonik-zsomboly töbrében. Ryan és Macsó szereltek be megosztva egymás között az aknákat. Az 51 méter mély barlang egy szıkebb lebújással kezdŒdik, itt egy levélgyıjtŒ termecskében lehet bevárni a beszerelŒ ember kurjantását, majd egy újabb szık lebújás (vigyázni a lépéssegítŒ szegecsre a lik alatt) és egy újabb termecskének örülhetünk, ahonnan egy kis gebŒdéssel lehet eljutni a következŒ aknába és

még tovább. Visszafelé a slósz és az a bizonyos szegecs megnehezítheti a kijutást, ha rosszul indul neki az ember. Frenky bá kiszerelt, kicsit piszkáltuk, hogy rendben legyen a zadrenalin szintje, de semmi komoly. Szépen nyugdíjasan toltuk, és éppen setétedésre visszaértünk Bódvaszilasra, végig a c*#@nysoron (Ryan nagy örömére), ahol a helyiek elŒre köszöntek, és egy kutya sem keveredett ki a kerítések mögül. Azért minden kézben volt egy szép nagy husáng. Csak úgy. Otthon felszítottuk a tüzet, aztán irány a kocsma aperitifért. Itt találtak bennünket a szombati csapat tagjai is. Szolid zenegép használat, visszafogott ivóckodás. Döbbent csend fogadta a hírt, hogy elfogyott az unikum és a Borsodi, és még a cigi is. Mondjuk a sör Zé szerint amúgy is milánói makaróni ízı volt :)) Aztán folytattuk a lazulást a házban némi étellel kísérve. A kályha mellé ezúttal befogtuk a kis gázmelegítŒt is, ami maximális teljesítménnyel emberi körülményeket teremtett mindkét helyiségben. Még soha nem aludtam ilyen jót a Vass Imre házban. :)) Tán még a nyálam is kicsordult örömében.

Vasárnap már kevésbé sziporkázott a nap, de keményen próbálkozott, amit nagyon értékeltünk. Egész olajozottan ment a készülŒdés, a nap még felfelé kúszott a égen, mikor elindultunk a 2 kocsival a Szalamandra-házhoz. Itt nagy tumultus fogadott minket, biciklisek, várvédŒk, egy másik barlangász csapat. Kicsit barátkoztunk, rendbeszedtük magunkat, majd a jól megszokott útvonalon irányoztuk meg az Almási-zsombolyt (egy apró eltévelyedés még belefért, a Frank-barlangnál lukadtunk ki, és majdnem meggyŒztük magunkat, hogy innen ne tovább). A gyorsabb csapat elŒretepert a dózerúton, így nekik jutott egy ebédszünet is a barlangnál. Frenky szerelte be a régi részt (félig, egy önkéntes nittfül feláldozásával), kétoldalról hallgatva a 2 szaki (Ryan és a túravezetŒit végzŒ Macsó) több esetben különbözŒ véleményit a szakmai trükkökrŒl. A barlangba még késŒbb lement a Hepe és a Pityke. Kifelé Hegyó bá bontotta a kötelet. A kinnmaradók Ryan katonai koleszos anekdotáit hallgathatták. Innen még átmentünk az Sz/0-ás-zsombolyba (-15 m), ami az én életem elsŒ köteles barlangja volt (röpke 12 évvel ezelött). Most kihagytam, mert már ekkor sötét volt, 3 ember járta meg így is a barlangot, a Pityke kétszer is, mivel a Hepe hirtelen megvilágosodott, hogy Œ már egyszer volt itt mégis, menjen vissza a bag-ért a Pityke. Nem örült úgy érzem. Pont a szıkületen gebŒdött át ekkor. Az Acskó-völgyben jöttünk le, cegény Vali meg is sérült a végin, ami miatt egész este „hikomat” lett (így mondta Œ). Ezt egy kis zöld bogyóval orvosoltuk aztán, meg egy nagy és korai durmolással, ami végig jellemezte a hétvégét. A kocsmázás elmaradt, ugyanis tulajváltás mián nem nyitott ki. Még elkocsiztunk a Pöttyöshöz egy kis „boré”, de a hangulat nem lett sokkal jobb, ahogy melegebb sem, mert éppen lefekvéskor kifogyott a gáz a kis Siesta gázkályhából, de még sikerült annyi meleget lehelnie a házba, hogy nem süllyedt a konfortérzetem az elsŒ napi alá.

HétfŒn már megérkezett az esŒ is, és vele a hıvös szél. Szerencsére egyik sem adott bele mindent. Újra nyitva a kocsma, többszöri nekifutásra sikerült megtervezni az aznapi túrát is. A Fedor-forrás barlangjára esett a választásunk, ami a Ménes-tó megett van (nem kell betámadni a csúcsot). Tehát irány a Szalamandra-ház megint, Vali kicsit még biceg, de nem is kell sietni, elöttünk a egész nap. A tó melletti pihenŒ egy gyönyörı helyen van, innen még egy rövid séta át a kis patakokon, amit Ryan a Pityke hátán tett meg, mert nem hozott gumicsízmit. Zé ide is felhozta a cuccot hŒsiesen, az volt a jelmondata, hogy: „Ide lehet, hogy én is lemegyek” :), de „ezt csak úgy mondta” (ezt is Œ szokja mondani :))) A Fedor-forrás barlangja egy kicsi kis lik, kb. 5 méter után egy dágvány meg levélrengeteg, és akkor egy lebújás után már ott a víz. A forrás maga. Itten Ryan fejjel elŒre ment le, és nem tudott felfelé kijönni, én húztam ki, de annyira röhögtünk, hogy visszacsusszantottam :) Én meg magamra rántottam egy 10 kilós kŒt a bejáratban. Szerencsére éppen elfordultam, de a bal lökhárítóm lekaszálta kissé. Megnéztük a másik bg-ot is, a Fedor-forrás 2. sz. barlangját, ami egy Œsöreg állványzattal indul, amit esz az enyészet. És egy mély tó van az aljában. Mindent elnyelt. Még a állványzat egy részét is, amit akaratlanul megbontottunk. Gluggy. Eszonta mindég. Aztán meg hogy glöbb-glöbb. Kábé 6-8 méter volt járható belŒle. Egyesével megjártuk ezt is, aztán hazafelé vettük az irányt (ketten a csomagtérben :), és közös megegyezéssel elöbbre hoztuk az indulást aznapra. Megnéztünk egy házat is a mi utcánkban, amit eladásra kínáltak, de csak kíváncsiságból. Mert drága. Pedig a patak a hatalmas kerten keresztük folyik át, még egy kis híd is van, és egy kis dokk is :) Otthon takarítás, evés, pakolás. Búcsú a kocsma elött, ahol összefutottunk megint a bringás felbuzdulás résztvevŒivel, és 2 helyi erŒvel, akik mata részegek voltak. Zét maguk közé fogadták, aki addigra valahogy berúgott :)). Ezek osztottak engem hárman nagy vidáman. Hazafelé egy rész kocsiban alvás, egyrész csacsogás. Mindenkit kapuig vittek, és még mindíg nem volt vége a hétvégének :))

by Csibe